

අනන්‍යය

ආචාර්ය වික්‍රමධාත්‍ය කරුණාරත්න

මිනිස් හැඟීම් වල සාමාන්‍ය දෙයක් නමයි ප්‍රේමය. ඒක ඉතාම සුලබ දෙයක්. ඒ වගේම මව් සෙනෙහසක් සුලබයි. ඒත් මේ සුලබ දේ තුළත් ඉතාම අපූරු ගැමුණු අවස්ථා ඇති බව අපි දන්නවා. ඒවායේ දෙයක් කලාකරුවෙකුට හඳුනාගෙන ඉදිරිපත් කරන්න පුළුවන්. එතකට ඒ ආදර අත්දරාම ඉතා ආදරාත්මකව කරාචක් වෙනවා. ඒත් අපි මෙක නිසාගන්න මීන ආෂ්ඨමය හැඟීම් ඉතා දුලබයි. හැබැයි මන පර්වත නොදේලවා. බුදුන් සත්‍ය සොයා ගිය ගමන අපූරුයි. කියලා හිම කරන්න බෑ. අවුරුදු හයක උෂ්කර ක්‍රියාවට

ඉර හඳ යට

බෙහිවී භෞතියාක ගැන සිතවුව

මොන තරම් වේගයක් තියෙන්න ඇත්ද? එම වේගය පෙන්වන මනා කලාවක් බිහිකරන්න පුළුවන්ද? ගෙලිනිගේ Gospel according to St. Mathew පවරනි උරුමය සිතමු. ලංකාවේ සුද්දිය පිරිපයේ තියෙන්නේ දෙමළ ජනතාවගේ ජාතික හැඟීම පිළිබඳ ගැමුණු වේදනාව. ඒ වේදනාව නිදහස හා වේරය අවුරුදු ගොඩ සැලකිලි කරන්න. මේක ගැන විමසුමක් හැටිට ලංකාවේ සුද්දිය ගැන ඇත්ත සිතමු. බිහි කරන්න බෑ. ඒත් පුද්ගලයන් වගේ බෙහිවී රත්නායක මේක ගැන ඉතාම කුඩා ඉඩක් කියලා දැවැන්ත සිතමු. එය දැවැන්ත වෙන්නෙ අති විශාල මනා නම් නිලි පිරිසකුත් යොදලා, තව තාක්ෂණයත් යොදලා සුද්දිය ගැන ඇත්ත වාර්තාවක් කියන්න පුළුවන් තරම් දැවැන්තවලට පණ පිහිටුවලා මේ සිතමු. හදලා තියා. ඒත් සුද්දිය මේකේ ඇත්ත මාතෘකාව වෙලා නෑ. සුද්දිය තුළ සාමාන්‍ය මතුදම පිළිබඳ කරාවක්, පෙම් කරාවක්, දෙමව්පියන්ගේ සෙනෙහස පිළිබඳ කරාවක් අපට ඉදිරිපත් කරල තියෙන්නවා.

මේ එක්වීම වෙන්වීම ඇඳුන් දේවල් නොවෙයි. ඒවා අපි හැමටම අදහසින් පුළුවන් හැඟීම්. සුද්දිය තුළ කොතරම් මේවා සුලබද? සුද්දියට විසඳුම් සොයන්න ගිහිනි ඇති වුණ දේපොලන සිවිල් සුද්දිය නිසා විජය කුමාරතුංග ඇතුළු වාමානිකයෝ මරුණා. ඒ වගේම දේපොලේ සරණ තුළ විජේවීර ඇතුළු අයත් මරුණා. මේ මරුණා සංකීර්ණයක් සුද්දියේම තවත් පැන්නක්. ඒ නිසා නමයි සිද්ධීන් ඇතුළේ මොනතරම් මතුදම, පෙම්දම, පවුල්බැඳීම් පිප- රම්බලට ලක් වුණාද? ඒවා ගැන අපට කරා කරන්න පුළුවන්. ඒත් පුද්ගල බැඳීම් මේ සිද්ධීන්ට මතුපිට පමණයි. ඇත්තටම තියෙන්නේ සියලු-දෙමළ ජාතික හැඟීම්වල දැවැන්ත ගැටීමයි. මේ ජාතික

මට වෙඩි වැදුන 1988 නොවැම්බර් 31. එදාම ඒ වේදිකාවෙම දේව බණ්ඩාර ඇතුළු කිහිප දෙනෙක් ක්ව මැරල වැටුන. මන් ජීවිතේ ගැට ගසා ගන්නේ මාස ගණනක් ඉස්පිරිතාලේ දැමල.

ආවේගයක් ගැන විමසා බලන්නේ හැටිට සුද්දිය ගැන ඇත්ත සිතමු. මේකට ගොඩනගන්න බෑ.

බෙහිවී අපට කියනවා "මනුස්සකම ගැන කතා කරමු. අපි ඔක්කොම මනුස්සයෝ" කියලා.

ඇත්ත එක. ප්‍රකාශයක්, විජේවීර, විජය කුමාරතුංග මේ ආදී මේ ප්‍රශ්නය උඩ මිය ගිය බව හැමෝම දන්නවා. මගේ පසසයේ හිරිය නමෙකින් සහෝදරයා සියලු තරුණියක් විවාහ කරගෙන අප සමඟ ජීවත් වුණා. මැරෙන්න දින කීපයට පෙර මට ටෙලිෆෝන් කරල කිව්වා "අපිට මේ උක පැනී රුසිය, අපේ නිදහස ගැන අපට විස්වාසයි. අපි අඩ අඩා ඉන්නවා කියලා හිතන්න ඒවා. මො ගැන හිතන කොටත් අපට සන්තෝසයි" කියලා.

අපේ පසසයෝ අස්වෙලා යන දවසේ එයා කිව්වා "බාහු සහෝදරයා, මට මේක ඉවසන්න බෑ. පොලීසිය ඇතුළෙන් අපට කරන වෙනස්කම් මට ඉවසන්න බෑ. අපට ඉක්මන් විසඳුමක් ඕනෑ" කියලා.

මන් කිව්වට ඒ විදියේ කෙටි විසඳුමක් නෑ කියලා එයා බාර ගත්තේ නෑ. ඒ සැලකිලි මරණය ඉතාම කුඩා දෙයක් මේ ජාතික වේදනාවෙන් ඇති වුණ මෙන් විනාශය ගැන කල්පනා කරන කොට. විජය මරුණා දවසේ අපි වේදනාවෙන් මරුණා. එයාගේ ආදානගය

දවසේ මන් කරා කළේ ඇත්තම වේදනාවෙන්. ඒත් මේ පුද්ගලයා වේදනා මොන තරම් සුළුද?

"අපි ඔක්කොම සාමාන්‍ය යමු. මේ කුරුණ සුද්දිය තවත්තම." කියලා මැද පැනින සුරුසක් මුමුණ මුමුණ හිරියට තැලීම, පොඩිවීමටලින් ඇති වූ ජාතික ගැන හැඟීම් ගිහින හිටින්න පුළුවන්ද? සියලු, දෙමළ හමුදා තුළ නොහිරියක් අපි ගමන් කළේත් සුද්දිය තුළයි.

මට වෙඩි වැදුන 1988 නොවැම්බර් 31. එදාම ඒ වේදිකාවෙම දේව බණ්ඩාර ඇතුළු කිහිප දෙනෙක්ම මැරල වැටුන. මන් ජීවිතේ ගැට ගසා ගන්නේ මාස ගණනක් ඉස්පිරිතාලේ දැමල. එහෙම දැමල මට ජනවාරි මාසේ දැනගන්න ලැබුණ මගේ පසසයේ අත්තමලේව කොට වෙඩි තියල මැරුව කියලා. මට මේ ඔක්කොම මනක් බෙහිවී බෙහිවී ගේ සිතමු. බලා ඉන්න කොට, ඒත් මේ පුද්ගලයා වේදනා කරා මේ සුද්දිය ගැන විමසුමක්ද? සියලු, දෙමළ, මුස්ලිම් ආදී සියළු ජාතීන්ට අයිති හැම කෙනෙක් අතරම මිනිස්කම, ආදරය පිළිබඳ අවබෝධය දියුණු කිරීම සඳහා ගමන ප්‍රශ්නය විමසා බැලීමක්ද?

නැබැයි මේ බෙහිවීගේ සිතමු. එක තැනක ගැමුණු කරාවක් මතු වෙනවා. සාපයේ දෙමළ පවුලක් එකට කැම, ආ ගිය කතා ගැන කියමනා හිතන වෙනවා. ප්‍රකාශිත-වෙන්ම නෑ. තාත්තා අනන්‍ය වා ඇයි හිතා වෙන්ම නැත්තේ කියලා. ප්‍රකාශිතයා "සිතගල, ඒක තමා මන් මේ සොයන්නේ කියලා." සමහර විට මේ ප්‍රකාශ 1971 දී විස්ට විදුහලට තේරල ඇති බව ඉන්නකොට නාණා අනුච ප්‍රමිතිකරණය කොට ආහුළු ගෙදරට යැවුම දැරුවේකද දන්නේ නැහැ. ඇත්තටම ඒ අතරුපු හැම දැරුවේකට කොට

සංවිධානය හදන්න මුල් වුණා කියලා අන්නා දවසක් කිව්වා. මව්, ජාතික සිතියමේ වේදනාවක් දන්න දෙමළ තරුණියක් සිතන විමේ අයිතිය සොයාගෙන ආහුළු අතර සටන් කිරීම මනුස්ස කමේ එක පැන්නක් මෙවෙයිද?

අද දෙමළ සියස්පෝරාවේ අය නිතරම කියන්නේ සියලුයෝම මෑත ජාතියක් කියලා. සියලු අන්තවාදීන් කියන්නේ දෙමළ ඔක්කොම කොට, කොට මුරුගයෝ කියලා. මේ කතා දෙකම වේරයට නියත කරා විතරයි. දෙමළ සියස්පෝරාවේ එක්කමගනුට මන් ලියල ඇහව්වා ඇයි මේ මො තේරුමක් නැති දෙයක් කිය කියා සියලු මටම ලියන්නේ කියලා. එක පාරටම මතු කිව්වා අපේ මට සමා-වෙන්ම, මගේ වේදනාවට මා ලියන්නේ, මන් කලාවටත් හිතුවේ නෑ මොට එහෙම කියන්න කියලා. බෙහිවීගේ සිතමු. මේ පවත්නා විදියට සුද්දිය කුරුණයි, මුරුගයි. ඒත් මේ තත්වයට මතු වුණේ මිනිස්කම තුළම ප්‍රශ්නයක්, ඒ ජාතික ප්‍රශ්නය. දෙමළ අනන්‍යතාවයක් මිනිස්කම තුළම තියෙන දෙයක්. ඒක හැකි කරන්න බෑ. හැකි කළ සුතුන් නෑ. එහෙම නම් සාධාරණ ඉඩක් ඒ අනන්‍යතාවයට දිය සුතුයි. මේක තමා ආෂ්ඨමය ගැටීමට.

ජාතිවාදී සුද්දියකට මුසපත් කළ සියලු සමාජය තුළ සුද්දියේ සර්වත්‍රය හරා අවුරුදු සිතමු. බෙහිවීගේ මනුස්සයෝ. හැමටම මේ රට අයිතියි. එකිනෙකාට ආදරය කරමු. බඩ කියන කරාවත් අමාරු දෙයක්. හමුදා නිලධාරියෙක් දෙමළ අවතැන් වූ දුකට ප්‍රේම කිරීම දුලබ දෙයක්. මේ විදියට කරාවක් එළිදැක්වීමත් අමාරු එකකි. ඒත් අපේ සමාජය තුළ ඇත්ත වටහා ගැනීම කලාකර-වෙත් කළ යුතුම දෙයක්. සියලු සමාජයේ ආෂ්ඨමය වේදනාවන් තේරුම් කරලීම කලාකරුවෙකුගේ යුතුකම. සියලු ජාතික අනන්‍යතාවයේ වේදනාව මොකක්ද? අපේ වේදනාවන් පිරිමඟ ගන්නට දෙමළ යට කිරීම පිළිතුරක්ද? දෙමළ සියලු ජාතික පරතරය සියවීමේ ප්‍රශ්නය දරන්නට පුළුවන් වෙන්න අපි දොහොල්ලම ප්‍රපාතයට ඇද දමන ගෝලීය ධනවාදයේ උෂ්ට ක්‍රියාවලිය හඳුනා ගැනීමෙන්, මේ ධනවාදී බිහිවුණු ක්‍රියාකාරීත්වය නොදැන ලෝකය තුළ කිසිම කිසිම තුන්තරාදී ගැටළුවක් තේරුම් කරන්න බැහැ.

බෙහිවීගේ සිතමු. බලල මගේ මවුට තුළ ඇති වුණ කලබලය නමා මන් මේ එළියට දැමීමේ. මේ කලබලය ඇති කලාව ඇත්තටම බෙහිවීට යිතුයි.

වම් ඉවුරේ මිනිස්සු

රාජාගමනේ මිනිස් කටහඬ

පහනක් වියත් දොළොස් මහේ

කොයින් මාමා ඉන්නේ තරමක් ගිනේ කලබල ගතියකින් වගේ. මාත් ගමේ ඉඳලා ආවා විතරයි. කොයින් මාමා විතරක් නම් මොකද? වෙනදා මා දැක්ක ගමන් කතාවට වැටෙන කොයින් මොකක් සද්දියක් නැහැ. මේ මොකද කියලා මට හිතා ගන්නටත් බැහැ.

පුරුද්දට වගේ කොයින් මාමා මට වාඩිවෙන්න පිල්කොටේ හදලා දිලා "මහත්තරුට වෙනෙසයි නොවෙද?" කියලා මගේ මුණ දිනා බැලුවා.

පිල්කොටේ වාඩි වෙලා ටිකක් ගිහින විවා ගන්නට හිතුවාත් එපිට කලියෙත් වැඩට බැහැලා ඇගප. සෝදා ගන්න එකට මගේ හිත ගියා. වැඩේ හිතල වතුරෙන් ඇගපන සෝදා ගන්නා අතරෙන් මා කල්පනා කළේ කොයින් මාමාගේ මේ වෙනස මොකද කියලයි. මං ගෙදර එනකොටත් කොයින් මාමා පිල්කොටේ වාඩි වෙලා කල්පනා කරනවා.

කොයින් මාමා ගිහිවතුර පොඩිකඩ බොන්න කැමති බව දන්න නිසා ගමේ ඉඳන් එනකොට උන්දැට පොල් බෝතලයක් ගේන්න මං අමතක කරන්න නැහැ. මං කළමනා විකත් ළං කරගෙන උන්දෑ ළුහිත් වාඩිවුණා. මං පොල් කට්ටකට වත්තරලා උන්න පලමුවෙනි වඩිය උන්දෑ බොනොම කැමැත්තෙන් උදර ටදා ගන්නා.

"මොකද මාමා ඇ දි ගිනේ අමාරුවකින් වගේ.?" මං ගමෙන් සැරේ උන්දෑගෙන් ඇහුවා.

"මං ඉන්නේ ඇ දි ගිනේ වේගෙන් මහත්තරු... මගේ කෙලි දින තලාවකට කතා කරා.. ඒකි මනාප නැහැ නොවැ.. ඒකි මනාප එකක් නොයා ගනිද්ද මෙය මොක කියලා" උන්දෑගේ කටහඬින් බොනොම බැරැරුම් වෙලා.

"මෙය දුටු.. උඹ කොගේ ගියත් පැලේ කල් ගෙවන ගමන් පැලට එන පැටි පස් පරාන රැක බලාග ස්වාමියා එකක් නොදිත් පිටත් වෙන්න ඕනෑ.. අපේ සහුගමේ එළිය කරන දොළොස්මහේ පානක් වගේ වෙයා මෙය දුටු" කියලා මේ හිපදේ බොනොම අපූරුට ගායනා කලා.

ඉගේ මලක් පිදුන මුත් අපේ උඹ පිටගං ගාටපු මගුල් දිගේ ඇගේ දොවා නෙත් බිත්තන කැලෑලි කොපුල් වාත් ඇල පුරා වැනේ සහේ පැලේ ඉඳ පැටිපස් පරාන රැකගෙන සහනා උඹේ වගේ කොගේ ගියත් උඹ රැගේ බඩුලුවා පහනක් වියත් දොළොස් මහේ

බෝගල

Experienced Teacher

offers science tuition for year 7 to year 10.

Contact :
Sriya on 0413 444 908

සන්නස

අන්තර්ජාලයෙන් කියවන්න

www.sannasa.net